

Discernir, pacificar i dialogar

Dij, 5/10/2017 per Francesc Torralba

[Primum Vivere](#)

És difícil expressar amb pocs mots el que estem vivint aquests dies. Encara és més difícil anticipar el que pot passar i quin rumb poden prendre els esdeveniments en els propers mesos. Ens manca distància intel·lectual per a poder copsar la gravetat del moment i ens veiem confrontats a una riuada d'emocions que flueixen pel cos social. Amb tot, estem cridats a pensar i a formular algun missatge constructiu, capaç de curar les ferides emocionals que s'han causat i de pacificar els entorns en els quals desenvolupem la nostra vida.

L'hora present ens exigeix l'audàcia de discernir. Cal evitar les generalitzacions, les simplificacions i els fàcils maniqueïsmes de signe populista que ens atrinxeren i ens separen cada cop més els uns dels altres. Etiquetar és fàcil i també ho és acusar amb el dit. Ens cal discernir allò que hem de dir i hem de fer a cada moment.

Hi ha paraules que fereixen, hi ha paraules que curen i enllacen persones i pobles. Hi ha gestos que polaritzen la societat; però n'hi ha que ens fan sentir germans tot i les nostres legítimes diferències ideològiques. Discernir és essencial per no perdre de vista que allò que ens uneix a tots els éssers humans és més profund i més sòlid que allò que ens separa. Hem de construir sobre allò que ens uneix.

El refús absolut a qualsevulla forma de violència, sigui física o verbal, estructural o cultural, ens uneix com a poble. L'anhel de pau i de convivència s'ha posat de manifest pels carrers i per les places. Persones de generacions diferents, persones d'opcions polítiques diferents i de terres molt llunyanes s'han sentit cridades a rebutjar tota violència. Volem viure en pau i volem convida amb harmonia.

L'hora present ens demana discernir què ha de fer cadascú. Cal que examinem si en l'entorn on estem situats, som instruments de pacificació o de tensió. Tots hi tenim la nostra responsabilitat. També els mitjans de comunicació social han de presentar el que s'esdevé amb veracitat, fent honor al principi deontològic de la imparcialitat. El paradigma de la postveritat obre la porta a l'arbitrarietat i a la pol·lució i intoxicació ideològica.

L'hora present ens exigeix potenciar tots els ponts de diàleg. La paraula diàleg ha estat malmesa i reduïda a una pura caricatura d'allò que ha de ser. Ens cal crear les condicions perquè aquest diàleg sigui possible. Hi ha massa obstacles, massa ressentiment i rancor perquè pugui tenir lloc, però el diàleg és l'única eina que tenim per arribar a enteses racionals. Independentment de quin sigui el marc jurídic i polític resultant en el nostre país, solament es podrà arribar a una solució que no sigui lesiva pels drets de les persones i dels pobles si hi ha diàleg entre les parts implicades. Sense diàleg, tots hi perdem i hi perdriem. Per fer-lo possible, cal treballar en la mediació i aprendre de la resolució d'altres conflictes d'arreu del món que, mitjançant la mediació, han trobat una solució reeixida.

La violència fa impossible el diàleg, crea por, indignació, ràbia, ressentiment, impotència i nodreix la ira. Ara més que mai, ens ho hem de creure. No tot està perdut; som éssers capaços d'arribar a acords mitjançant el diàleg, però cal crear les condicions oportunes perquè aquest tingui lloc i també cal disposar dels

interlocutors adequats.

L'hora present ens exigeix governar les emocions tòxiques des de la racionalitat, ser capaços d'entendre les raons dels altres i, a la vegada, reconèixer aquells mínims principis que ens uneixen, més enllà de les opcions polítiques i espirituals.

Hem donat exemple al món de civisme, de resistència pacífica i respecte. No podem perdre aquest capital ètic. No podem deixar que les minories provocadores emmetzinin el cos social i facin brollar en ell les passions més salvatges de la condició humana.

Tenim el do de la paraula per trobar solucions intel·ligents als nostres problemes. Fem-ne un ús acurat i discernim atentament cada acte que realitzem, especialment els qui tenen la difícil responsabilitat de governar-nos. En aquests moments, no podem perdre l'esperança ni abandonar-nos al clam del no hi ha res a fer. Tot està per fer, però ens cal confiança per fer-ho realitat.